

Τρανταφυλλένια μάγουλα, ματάκια μενεξέδες,
 π' αλλάργα κάνουν γνέματα κι από κοντά τζιβλέδες
 (τζιβλές = θωπεία, χάδι) 'Ιων. (Κρήν.)
 Κουνουστία δον δὲ θέλω, γνέμα δον δὲ ρέομαι,
 καὶ νὰ πορπατῶ μαζί δον δὲ δὸ καταδέχομαι
 (κουνουστία = σχέσις, ρέομαι = ἐπιθυμῶ) Νάζ. ('Από-
 ρανθ.)
 Μάτια ζαχαροκοίταχτα καὶ λαβιρὰ 'ς τοῦ γνέμα,
 τὰ πικρὰ κάματι γλυκά, τ' ἄγρια 'μρουμένα
 Σάμ. || Ποίημ.
 'Ο ποταμὸς σέρνει κλαδιὰ κ' ἡ θάλασσα καράβια,
 κ' ἡ κόρη μὲ τὸ γνέμα τῆς πλανᾷ τὰ παλληκάρια
 I. Ζερβ., 'Ηρωδ., 9. Συνών. γνέψη, γνέψιμο, δέ-
 νεμα, νόημα.
 2) 'Η σκέψις, ὁ σκοπὸς Κρήτ. (Σητ.): Τὸ ἔγνεμά δον 'ναι
 νὰ φύγωμε, νὰ πάη ἐκεῖ πὺν θέλει. Τὸ ἔγνεμά δον 'ναι
 ἄλλοῦ.

γνεματάκι τὸ (I). Βλ. νηματακι.

γνεματάκι τὸ (II) 'Αθῆν. Πειρ. κ. ἄ.

'Υποκορ. τοῦ οὗς. γνέμα (II), τὸ ὅπ. βλ.

Τὸ μικρὸν νεῦμα, σύνθημα ἔνθ' ἄν.: Δὲ μποροῦσες νὰ
 μοῦ κάνης ἓνα γνεματάκι, νὰ καταλάβω; 'Αθῆν.

γνές ἐπίρρ. Καππ. (Φάρασ.) ἄγνές Καππ. (Φάρασ.) σά-
 γνες Καππ. (Φάρασ.)

'Εκ τῆς φρ. ἐκ νέας. Βλ. R. Dawkins, Modern
 Greek in Asia Minor, 593. 'Ο τύπ. σάγνες ἐκ τοῦ
 (εἰς) ἄγνές.

1) Κάποτε, ἐνίστε, μὲ ἀφορά: Γνές ποτε, Γνές τὸ δευ-
 τερο (= πάλιν). 2) Πάλιν, ἐκ δευτέρου: Γνές ὁ Χριστὸς
 ἀτζεῖνους εἴπεντι (= πάλιν ὁ Χριστὸς εἶπεν εἰς ἐκείνους).
 Τζαὶ γνές λέγω σας (= καὶ πάλιν σὰς λέγω).

γνεσιὰ ἡ, Πελοπν. (Βάλτ. Γορτυν. Μεσσην. Παιδεμέν.
 Ποταμ. κ.ἄ.) νεσιὰ Πελοπν. (Βερεστ. Μαργέλ. κ.ἄ.) νεθὰ
 Πελοπν. (Βούτσ. Δίβρ. κ.ἄ.) νεσὰ Σκῦρ.

'Εκ τοῦ ρ. γνέθω.

Προσότης μαλλιῶν, ὅση περιτυλίσσεται εἰς τὴν ρόκαν
 ἔνθ' ἄν.: 'Εχω ἀκόμα μιὰ νεσὰ μαλλιὰ. Σὰν τὰ ξενέσου, θὰ
 πλαγιάσου Σκῦρ. Μοῦ 'μεινε μιὰ νεθὰ κοζὰ (= γιδόμαλλο)
 Πελοπν. (Βούτσ.) Συνών. κοπανιὰ, τουλόπα.

γνέσιμο τό, σύνθη. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) γνέσιμον
 Πόντ. Τραπ. — Λεξ. Μπριγκ. γνέσ'μου πολλαχ. βορ. ιδιωμ.
 γνέσιμον Βάρν. Μακεδ. (Γαλάτιστ.) γνέδ'μου Θεσσ. Θράκ.
 (Σουφλ.) νέσιμο 'Ανδρ. (Κόρθ.) Εὔβ. (Γραμπ.) Καλαβρ.
 (Μπόβ.) Πελοπν. ('Ανδροῦς. Γαργαλ. Καλάβρυτ. Κλειτορ.
 Κόρινθ. Μάν. Μαργέλ. Σουδεν. Φιγάλ.) Τσακων. (Μέλαν.
 Πραστ.) νέσιμο, Πελοπν. (Βούτσ. Δίβρ.) νέσιμον Λεξ.
 Μπριγκ. νέσιμον Σκίαθ. νέσ'μο Εὔβ. ('Αγία 'Ανν.) νέδ'μο
 Σκῦρ. νέσ'μου Θεσσ. (Τρίκερ.) κ.ἄ. νέδ'μον Σάμ. Στερελλ.
 ('Αράχ. κ.ἄ.) ἀνέσιμο Μέγαρ.

'Εκ τοῦ ρ. γνέθω.

Κλωσίς τοῦ νήματος ἔνθ' ἄν.: Δὲ μ' ἀρέσει τὸ γνέσιμό
 τῆς Πελοπν. ('Ανδροῦς.) Οὐλοχρονικοῦ 'ποσκολεῖται μὲ
 τὸ νέσιμο (οὐλοχρονικοῦ = καθ' ὅλον τὸ ἔτος) Πελοπν.
 (Μαργέλ.) Δὲν ἔχ' ἀδεγὰ 'πὸ τὸ νέσιμο νὰ τηράξῃ παιδιὰ
 Πελοπν. (Βούτσ.) Πρέπει νὰ τελειώσουμε τὸ γνέσιμο τῶν
 μαλλιῶν Ζάκ. Δὲν ἀδειάζω σήμερ' ἔχω γνέσιμο Πελοπν.

(Τριφυλ.) 'Επιασε τ'ν ἀρόκα τῆς, γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ νέδ'μο
 Σκῦρ. Κάθε βράδυ περνοῦσε τὴν ὥρα μὲ τὸ νέσιμο τοῦ μαλ-
 λιοῦνε Πελοπν. (Μάν.) Τσὰ γνέσιμο εἶνι τὰ, δὲ εἶ καλὲ
 (= τί γνέσιμο εἶναι αὐτό, δὲν εἶναι καλὸ) Τσακων. (Χα-
 βουτσ.) || Φρ. Τοῦ γνέσ'μου εἶνι ρέψ'μου (τὸ γνέσιμο εἶναι
 κουραστικὴ δουλειὰ) Στερελλ. (Περίστ.) || Παροιμ. Πρέπ' 'ς
 τοῦ γνέδ'μου πρῶτα ν' ἀναπχιάῃς, γιὰ νὰ μὴ 'πουμείν' ἄν-
 τρας σ' γκόλιαβους (= γυμνός) ὅτι πρέπει νὰ προνοῇς διὰ
 τὰς δυσκόλους περιστάσεις) Θράκ. (Σουφλ.) || 'Ασμ.
 Τὸ γνέσιμο θὰ σὰς μποδάῃ, | τὸ ὕφασμα θὰ σὰς κρατᾷ
 'Ηπ. (Κούρεντ.)

γνεστερὸ τό, ἑνιαχ. γνιστερὸ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γνεστὸς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
 -ε ρό.

'Ο σφόνδυλος τῆς ἀτράκτου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπιτυγχάνεται
 ἡ κλωσίς τοῦ νήματος ἔνθ' ἄν.

γνεστήρι τό, Λεξ. Ψύλλ. Βλαστ. 314.

'Εκ τοῦ ρ. γνέθω.

1) Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποῖου γνέθουν, ἡ ἄτρακτος Λεξ.
 Ψύλλ. Συνών. ἀδράχτι. 2) 'Η ἡλακάτη Λεξ. Βλαστ.
 Συνών. ρόκα.

γνεστικός ἐπίθ. 'Ηπ. γνιστ'κός Εὔβ. (Λιχάς) 'Ηπ.
 (Ζαγόρ.)

'Εκ τοῦ ρ. γνέθω.

'Ο ἐκ νήματος κατεσκευασμένος ἔνθ' ἄν.: Τρία ζ'νάγια,
 τὰ δυὸ καμ'λήσια κ' ἓνα γνιστ'κὸ 'Ηπ. (Ζαγόρ.)

γνεστὸς ἐπίθ. Λεξ. Βλάχ. Πρω. Δημητρ. νεστὲ Τσα-
 κων. (Μελαν.) κ.ἄ. γνεφτὸς Λεξ. Βλαστ. 314 Δημητρ.

'Εκ τοῦ ρ. γνέθω.

'Ο διὰ νήσεως προελθὼν, παρασκευασθεὶς, ὁ γνεσμέ-
 νος ἔνθ' ἄν.: 'Εγὼ ἔχα νεστὲ δὲ κοπανίε μπαμπάτσι (ἔχω γνε-
 σμένο, ἔγνεσα δύο τολύπες μπαμπάκι) Μέλαν.

γνέστρα ἡ, 'Ηπ. (Πωγών. κ.ἄ.) Κεφαλλ. (Κουβαλάτ.)
 Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μάν. κ.ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Λε-
 βάδ.) νέστρα Κύθηρ. Πελοπν. (Βούτσ. Δίβρ.) Σάμ. — I. Βε-
 νιζέλ., Παροιμ.², 98.87,88 — Λεξ. Βλαστ. 314 νέστρια Ψαρ.
 γνέθρα Μακεδ. (Δοξάτ.)

'Εκ τοῦ ρ. γνέθω.

1) 'Η γυνὴ ἡ ἀσχολουμένη μὲ τὴν νῆσιν ἐρίου ἢ βάμβακος
 ἔνθ' ἄν.: Δὲ λείπουν καὶ ἰδιαιτέρες γνέστρες ἀπὸ κάθε χω-
 ριό, πὺν γνέθουν ξένα μαλλιὰ Δ. Λουκοπ., Πῶς ὕφαίν., 10
 Δὲ βόρειε νὰ κάνῃ καλὴ κλωστή καὶ πῆε τὸ μαλλὶ 'ς τὴ
 γνέστρα Κεφαλλ. (Κουβαλάτ.) Εἶναι καλὴ νέστρα ἡ Σάκω (=
 'Εξακουστὴ) Πελοπν. (Δίβρ.) || Παροιμ. 'Η καλὴ νέστρα
 νέθει καὶ μὲ τὸ κοντάλι (ἐπὶ τῶν φιλέργων) ὅτι ὁ ἐπιθυμῶν
 πράγματι νὰ ἐργασθῇ εὐκόλως εὐρίσκει τὸν τρόπον) Κύθηρ.
 'Η παροιμ. εἰς παραλλαγ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) — I. Βε-
 νιζέλ., ἔνθ' ἄν. || 'Ασμ.

Ποῦ εἴστε, γνέστρες κι ἀνυφάντρες; | καὶ κακὲς ξανακα-
 τῶστρες

νὰ μοῦ ὕφανετε τὸ β' λάρι

'Ηπ. (Πωγών.)

Ποῦ εἴστι, γνέστρες, ποῦ εἴστι, ἀνυφάντρες, | ποῦ εἴστι,
 δώδεκα ἀνυφαντάδες;
 Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) 'Ο τόπος ὅπου ὁ κατασκευάζων σάκ-
 κους ἔχει ἐγκαταστήσει τὴν ροδάνην Σάμ.